

— О, дѣдо, отъ кога не сме се виждали! Какво ново има? Ела де! Отбий се въ моята кръчмица! . . . Той се надѣвалъ пакъ дано открадне нѣщо отъ стареца.

— Тояжко, раздвижи се! тихичко казалъ дѣдо Хозаръ.

Тоягата изкочила изъ ржцѣтѣ му и като се нахвърлила на кръчмаря, почнала да го шиба, кждѣто се случи . . .

Колкото хора имало въ кръчмата, изплашили се и избѣгали.

— Милость! милость! . . . викалъ кръчмарьтъ.

— Дай ми кисийката и кърпицата, думалъ дѣдо Хозаръ.

— Взимай всичко! Цѣлага кръчма вземи — пици нещастниятъ кръчмарь, а тоягата все шиба и шиба . . .

Най-послѣ тоягата го свалила на земята и все бие и бие . . .

— Жена! Дай му по-скоро кисията и кърпата, викалъ кръчмарьтъ.

А слѣдъ единъ часъ кръчмарьтъ умрѣлъ отъ нанесения отъ тоягата бой. Околийскитъ началникъ се научилъ за това и пратилъ стражари да уловятъ дѣда Хозара и го доведатъ въ града.

— „Тояжко, разиграй се“, казалъ старецьтъ. Тя почнала да шиба стражаритѣ и тѣ се рабѣгали. Пратили по-много стражари. И съ тѣхъ станало сжщото. Пратили войска. И съ нея се случило сжщото. Едва могли да избѣгатъ войницитѣ отъ ударитѣ на вълшебната тояга, която удряла и смъртъ нанисала . . .

— Тази тояга трѣбва да е магьосана, Царю, казали нѣколко мждри хора на царя. — Трѣбва да се прати нѣкой святъ човѣкъ при дѣда Хозара